

Arrest

nr. 194 514 van 30 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Somalische nationaliteit te beschikken en te behoren tot de meerderheidsclan Hawiye (> Sheiqhaal > Rer Ow Qudub). U bent geboren op X in Haramka, Middle Juba. In 2000 verhuisde u naar Mogadishu omdat uw vader ziek werd en de rest van uw familie daar woonde. U studeerde in Mogadishu en behaalde een diploma Publieke Administratie op Hormud University.

In 2013 overlijdt uw vader.

U keert terug naar Haramka om de Koranschool van uw vader over te nemen. In januari 2015 gaat u naar Mogadishu om te huwen met uw tweede echtgenote, waarna u terugkeert naar Haramka en daar uw werk in de Koranschool verderzet. Uw echtgenote blijft in Mogadishu.

In het begin van het jaar 2016 dreigt Al Shabaab u te bestraffen als u uw religieuze activiteiten niet stopzet. Op hetzelfde moment trachten zij u te rekruteren en stellen zij u voor een training te volgen.

Op 8 februari 2016 komt Al Shabaab een tweede maal bij u. Al Shabaab vertelt u dat u de kans gekregen heeft om afstand te doen van uw religieuze activiteiten, waarna zij weggaan.

Op 12 februari 2016 komt Al Shabaab een derde maal bij u terwijl u voorbereidingen treft voor de herdenking van uw vader. U wordt meegenomen naar de rechtbank, waar u veroordeeld wordt tot de doodstraf. U wordt door Al Shabaab opgesloten in afwachting van de strafuitvoering. Op 22 februari 2016 weet u samen met andere gevangenen te ontsnappen dankzij de hulp van een lid van Al Shabaab. U vlucht naar uw neef in Kismayo, die u helpt om naar uw moeder in Mogadishu te reizen. Uw oom in Haramka wordt na uw ontsnapping door Al Shabaab gedood.

In Mogadishu wordt u door Al Shabaab telefonisch bedreigd, waarna u besluit Somalië te verlaten.

Op 13 maart 2016 verlaat u Somalië en reist via Ethiopië, Soedan, Libië en Italië naar België, waar u op 19 juli 2016 asiel aanvraagt.

In het kader van uw asielaanvraag legde u de identiteitsbewijzen van uw beide zussen in België neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt vanaf 2013 verbleven te hebben in Haramka, gelegen in het district Jilib in de provincie Middle Juba.

U verklaart in zowel 2013 als 2015 met het vliegtuig van Mogadishu naar Kismayo gegaan te zijn, van waar u met een auto naar Haramka reisde (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd hoe u tussen beide plaatsen reisde, verklaart u door meerdere plaatsen gereden te zijn, waarbij u een aantal plaatsen bij naam noemt. Aangezien u enkel plaatsen noemt die u passeerde voor u Jilib bereikte, gevraagd naar dorpen tussen Haramka en Jilib, verklaart u slechts niet in Jilib geleefd te hebben, maar in Haramka. Erop gewezen dat gevraagd werd naar de dorpen tussen beide plaatsen, verklaart u dat **er wel dorpen langs de weg liggen, maar dat de mensen bang zijn en zich in de auto verstoppen en dus niet vragen naar de namen van de dorpen.** Opgemerkt dat u in Haramka gewoond heeft en dat u dan toch wel een aantal dorpen bij naam kent, vraagt u de vraag te herhalen. Nadat de vraag herhaald wordt, **verklaart u nogmaals dat u niet in Jilib gewoond heeft, maar dat u de wegen wel gekend had als u in Jilib gewoond had.** Nogmaals gevraagd naar de dorpen tussen Jilib en Haramka en **opgemerkt dat u niets over Jilib gevraagd wordt, wilt u opnieuw tijd winnen door te vragen of er dorpen in het noorden gevraagd worden.** Gevraagd in welke richting Jilib gelegen is, verklaart u echter dat **Jilib in het zuiden ligt (gehoorverslag CGVS, p. 9).**

Opgemerkt dat er dan niet gevraagd wordt naar dorpen ten noorden van Haramka, **verklaart u uw onwilligheid om een duidelijk antwoord te geven op de gestelde vraag door te stellen dat de chauffeur soms via andere wegen gaat omdat ze gevaarlijk of onbegaanbaar zijn en dat men niet**

kan weten op welke weg men gereisd heeft. Opgemerkt dat de vraag algemeen was en niet langer over de weg die u zelf afgelegd heeft, **kan u nog steeds geen dorpen tussen Haramka en Jilib bij naam noemen.** Opgemerkt dat er in de buurt van Jilib meerdere dorpen met de naam Haramka zijn en dat de interviewer het dorp nog steeds niet kon situeren, vraagt u verbaasd of er meerdere dorpen zijn met dezelfde naam, waarna u het dorp situeert binnen de provincie Middle Juba, in het district Jilib. U nogmaals de kans gegeven het dorp Haramka te situeren aan de hand van dorpen gelegen tussen Haramka en Jilib, verklaart u in het Haramka te wonen, waar je aankomt als je Barawa – ook gekend als Brava, wat in het noorden van Haramka gelegen is (zie informatie in uw administratief dossier) – passeert en dat dit Haramka het bekendste is. Vervolgens plaatst u de rivier Shabelle ten westen van Haramka, het platteland en de kust in het oosten, Kunyobarow in het noorden en nogmaals Jilib in het zuiden. **U geeft op geen enkel moment een antwoord op de gestelde vraag, maar tracht uw onwetendheid te verbergen door de gestelde vraag aldoor terug te kaatsen naar de interviewer of plaatsen te situeren in elke (wind)richting die u niet gevraagd werd.** U verklaart daarenboven dat u de plaatsen **Dhay Tubako en Arbay Abdi op uw reis van Kismayo naar Jilib passeerde voor u in Jilib kwam** (gehoorverslag CGVS, p. 8). Volgens informatie beschikbaar voor het CGVS liggen de dorpen Dhay Tubako en Arbay Abdi echter op de grote weg tussen Jilib en Haramka en niet op de weg van Kismayo naar Jilib (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). **Indien u de reis van Kismayo naar Haramka effectief afgelegd had, had u dit zeker geweten wanneer gevraagd werd naar dorpen tussen Jilib en Haramka. U lijkt zodoende uw reisweg – verkeerdelijk – ingestudeerd te hebben.**

Gevraagd hoe u van Haramka naar Kismayo ging, verklaart u o.m. door Dhay Tubako, Bulu Gaduud, Goobweyn en Kunyabarow gereden te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 26). Volgens informatie beschikbaar voor het CGVS **ligt er echter geen plaats Kunyabarow tussen Goobweyn en Kismayo, maar ligt dit ten noorden van Haramka** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier), waar u Kunyabarow eerder tijdens het gehoor eveneens plaatste (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u de rivier – aangezien u de Shabelle ten westen van Haramka situeerde (gehoorverslag CGVS, p. 9) – tegenkomt op weg naar Kismayo, verklaart u wel een brug tegen te komen bij Kamsuma (gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd of u de rivier ook ergens overgestoken bent, antwoordt u ontkennend, waarop u verklaart dat u de rivier aan uw linkerkant houdt. Indien u vanuit Haramka naar het zuiden rijdt, houdt u de rivier aanvankelijk echter aan uw rechterkant en steekt u de rivier over in de buurt van Dhay Tubako, waarna u wegrijdt van de rivier om naar Jilib te gaan (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Om verder naar Kismayo te gaan, houdt u de rivier Juba aan uw rechterkant nadat u Jilib verlaat. Ook deze rivier dient u over te steken, vanaf welk moment u de Juba aan uw linkerkant houdt. **Uw verklaringen dat u de rivier steeds aan uw linkerkant houdt en niet overgestoken bent, komen niet doorleefd over aangezien u zelfs twee maal een rivier overgestoken zou zijn op uw reis naar Kismayo.**

Daarenboven verklaart u zelfs eigenlijk nooit gereden te hebben met dat ding (het voertuig dat tussen Haramka en Kismayo rijdt) en dat u Haramka nooit verlaten heeft. Uw verklaring dat u Haramka nooit verlaten heeft, komt helemaal niet aannemelijk over aangezien u van 2000 tot 2013 in Mogadishu woonde (gehoorverslag CGVS, p. 3) en u in 2015 in Mogadishu gehuwd bent (gehoorverslag CGVS, p. 7). **Dat u vergeten bent dat u een groot deel van uw leven niet in Haramka doorbracht, tast de doorleefdheid van uw verklaringen verder aan.**

Gevraagd hoe uw **geboortedorp veranderd** was nadat u er als kind wegging, **verklaart u enkel dat er meer huizen gebouwd** waren in het dorp (gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of dat het enige was dat u vond dat veranderd was, antwoordt u bevestigend. Eerder tijdens het gehoor verklaarde u echter dat de inwoners minder vrijheid hadden door de aanwezigheid van Al Shabaab (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het komt dan ook weinig doorleefd over dat u enkel vond dat het dorp gegroeid was toen u er na 13 jaar terugkeerde.

Gezien de Somalische context komt het evenmin aannemelijk over dat niemand in uw familiekring opmerkingen gemaakt zou hebben over uw vertrek naar Haramka (gehoorverslag CGVS, p. 14), maar dat allen blij waren omdat u het werk van uw vader zou verderzetten. **Aangezien u verklaart dat uw familie geen opmerkingen maakte over uw vertrek naar Haramka, gevraagd of uw familie dan niet bang was, kan aanvankelijk u zelf geen redenen bedenken waarom uw familie bang zou zijn. U vraagt zelfs aan de interviewer waar uw familie bang voor zou moeten zijn.** Uw verklaringen over de reactie van uw familie wanneer geweten is dat u naar Haramka zou gaan, komen allerm minst doorleefd over.

U verklaart voor het CGVS dat Kismayo gelegen is in dezelfde provincie als Haramka, nl. provincie **Middle Juba** (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Volgens informatie beschikbaar voor het CGVS is Kismayo echter gelegen in de provincie **Lower Juba** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier), wat u zeker had geweten als u tussen beide provincies reisde.

Aan het einde van het gehoor werd u geconfronteerd met het feit dat u **niet aannemelijk kon maken sinds 2013 in Haramka verbleven te hebben** (gehoorverslag CGVS, p. 28-29). Gevraagd of u sinds 2000 in Mogadishu bleef, verklaart u het nut er niet van te zien te liegen over uw verblijfplaats en dat het voor u gemakkelijker zou zijn om slechts één woonplaats aan te geven. U de mogelijkheid gegeven om op enkele bevindingen te reageren, waaronder de situering van de rivier op uw reis naar Kismayo, verklaart u zich te kunnen vergissen in de richtingen omdat u opgesloten bent in een kamer. Opgemerkt dat dat toch niet uitmaakt, aangezien de richtingen hetzelfde blijven, blijft u zonder antwoord. Ter bevestiging gevraagd of u bij uw verklaringen blijft dat u sinds 2013 in Haramka woont, antwoordt u bevestigend, waarna u de interviewer vraagt of het – geheel naast de kwestie - niet geloofwaardig is dat u naar de stad gegaan bent en daar gestudeerd heeft. De interviewer geeft hierop aan dat uw terugkeer naar Haramka in 2013 in twijfel getrokken wordt, waarna u wijst op het feit dat u een lange periode niet in Haramka woont. Tijdens het gehoor voor het CGVS werd echter gevraagd naar gebeurtenissen die plaats hadden toen u volgens uw eigen verklaringen in Haramka zelf woonachtig was of die betrekking hebben op uw reis naar en van Haramka.

U legt trouwens nog meer tegenstrijdige verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

Voor het CGVS verklaart u dat uw **beide ouders behoren tot dezelfde subclan, nl. Rer Ow Qudub** (< Sheiqhaal < Hawiye) (gehoorverslag CGVS, p. 5). Voor de DVZ verklaarde u echter dat **uw moeder behoort tot de subclan Rer Ow Samatar** (< Sheiqhaal < Hawiye) (verklaring DVZ, 5.e).

Voor het CGVS verklaart u een **universitair diploma** behaald te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12). Voor de DVZ verklaarde u echter slechts tot het derde jaar **middelbaar onderwijs** school gelopen te hebben (verklaring DVZ, 11).

In het kader van uw asielaanvraag legt u de identiteitskaarten van uw zussen X en X voor, die reeds meerdere jaren in België woonachtig zijn. Deze identiteitskaarten vermelden dat beide zussen in **Mogadishu** geboren zijn. Voor de DVZ verklaarde u echter dat al uw broers en zussen in **Haramka** geboren zijn (verklaring DVZ, p. 7). Daarenboven hebben deze documenten geen betrekking op uw eigen persoon, waardoor zij noch uw asielrelaas, noch uw woonplaats binnen Somalië kunnen bevestigen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt sinds 2013 in het district Jilib, gelegen in de regio Middle Jilib, verbleven te hebben. Hierdoor kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Haramka heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn daarentegen geen elementen in uw dossier aanwezig om uw langdurig verblijf in en uw herkomst uit Mogadishu te betwisten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen.

Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte

moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al- Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al- Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen

zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 mei 2017 een schending aan van "de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet".

Verzoeker meent dat voldoende bewezen is dat hij "aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld, nu hij meermaals werd bedreigd en geslagen door Al Shabaab en zijn familie zelfs werd vermoord en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden."

Volgens verzoeker heeft het CGVS de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Verzoeker is van oordeel dat verweerder zich op loutere beweringen en eigen interpretaties baseert wat betreft verzoekers verblijf in Haramka. Verzoeker stelt dat hij, gelet op de vaststelling van zijn verblijf in Mogadishu, geen enkel belang heeft om onvolledige informatie te geven aangaande zijn verblijfplaats. Het verzoekschrift voert aan dat de situatie in Mogadishu, waaromtrent men het verblijf van verzoeker aanvaardt, immers zeer slecht is.

Verzoeker geeft aan correct te hebben geantwoord op "zeer veel vragen" omtrent zijn verblijfplaats en de kennis van de streek. Volgens verzoeker is stellen dat hij de omliggende dorpen niet kent en hij bijgevolg wel niet van Haramka zal zijn, niet correct en op niets gebaseerd is.

Waar verweerder stelt dat verzoeker het onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft, geeft het verzoekschrift aan dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien het verhaal van verzoeker wel degelijk correct is en hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij wel degelijk uit Somalië afkomstig is. Verzoeker stelt dat hij geen andere uitweg had dan te vluchten om alzo zijn leven in veiligheid te stellen. Volgens verzoeker heeft verweerder zonder verder

onderzoek naar de concrete situatie en zeer lichtzinnig gesteld *“dat verzoeker geen asiel of subsidiaire bescherming krijgt, terwijl hij toch voldoende aantoont dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft en men aanvaardt dat de veiligheidssituatie in de aanvaarde verblijfplaats Mogadishu zeer problematisch te noemen is”*.

Verzoeker voert aan dat het aan verweerder is om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Verweerder brengt dergelijk bewijs niet bij, waardoor het volgens verzoeker onvoldoende bewezen is dat hij bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

Het verzoekschrift voert een schending van de motiveringsplicht aan en geeft een theoretische uiteenzetting hieromtrent.

Verder voert het verzoekschrift een schending aan van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

De beschrijving van de feiten bevatten volgens het verzoekschrift voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM.

In een vierde middel voert het verzoekschrift een schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat zijn veiligheid en vrijheid geenszins is gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer nu hij Somalië verlaten heeft en zal blootgesteld worden wegens landverraad. Verder meent verzoeker dat het quasi onmogelijk is om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker stelt nog inmiddels een band te hebben opgebouwd in België, zich te hebben geïntegreerd in de maatschappij en hiervoor de nodige inspanningen te hebben geleverd. Hij vermeldt hier inmiddels 1 jaar te verblijven, een integratiecursus te hebben gevolgd en zich bij de VDAB te hebben ingeschreven.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom hij gevlucht is.

2.4. Aangezien verzoeker verklaart op X geboren te zijn in Haramka, district Buaale (vroeger Jilib), provincie Middle Juba, Somalië, en aldaar te hebben gewoond tot in het jaar 2000, hij vervolgens van 2000 tot 2013 in Mogadishu gewoond heeft, om daarna terug te keren naar Haramka waar hij tot zijn vlucht in februari 2016 heeft verbleven, kan van verzoeker de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat hij is opgegroeid in Haramka, Somalië, en er eveneens de laatste drie jaren voor zijn vertrek uit Somalië verbleven heeft. Ook al wordt niet verwacht dat verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt over alle geografische, maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Somalië, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker zijn herinneringen aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Verzoekers geografische en socio-politieke zijn echter ernstig ontoereikend.

2.5. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker vage en ontwijkende verklaringen aflegt aangaande de plaatsen en dorpen gelegen tussen Haramka en Jilib. Verzoeker verklaarde nochtans hij zowel in 2013 als 2015 met het vliegtuig van Mogadishu naar Kismayo nam van waar hij met een auto naar Haramka reisde (CGVS-verslag, p. 8). Gevraagd hoe verzoeker vanuit Haramka naar Kismayo reisde, antwoordde verzoeker weliswaar onvolledig, *“Vanuit Kismayo vertrekken, naar Goobweyn, dan Bulo Gadud, Dhay Tuba ko en dan verder naar een dorp Arbay Abdi. Dan de stad Jilib. Er zijn nog meer kleine plaatsen tussen, natuurlijk, maar dat zijn de grootste. Mensen stapten in Jilib uit, de reizigers gaan verder naar Somalië, Mogadishu. Je moet met kleine transportwagens meegaan die naar dorpjes reist, naar Haramka. De afstand tussen Jilib en Haramka is 50 km.”* (CGVS-verslag, p. 8). Vervolgens gevraagd welke dorpen dan tussen Haramka en Jilib liggen, stelde verzoeker ontwijkend, *“Ik heb zelf niet in Jilib geleefd, ik heb in Haramka geleefd”* en *“Een man gaat met minibusje naartoe. Er zijn dorpjes langs de weg. De mensen die daar reizen zijn altijd bang, ze gaan verstoppen in de auto, ze gaan niet vragen naar de namen van de dorpen”* (CGVS-verslag, p. 8). Erop gewezen dat verzoeker in Haramka heeft gewoond en hij dan ook redelijkerwijs een aantal dorpen vanuit zijn dorp bij naam zou moeten kennen, tracht verzoeker opnieuw de vraag te ontwijken, *“Wat zeg je? (...) Het is 50 km. Ik heb zelf niet in Jilib gewoond, als ik in Jilib had gewoond, had ik wel die wegen gekend. Ik was een persoon die aan het reizen was”* (CGVS-verslag, p. 8). Er door de “protection officer” op gewezen dat hij gevraagd had welke dorpen tussen Jilib en Haramka liggen en hij niets over Jilib zelf had gevraagd, stelde verzoeker naast de kwestie, *“Als je naar het noorden van mijn plaats gaat?”* (CGVS-verslag, p. 8), hoewel hij toch op de hoogte bleek te zijn dat Jilib ten zuiden van Haramka ligt (CGVS-verslag, p. 8-9). Verzoeker tracht zijn onwilligheid om een duidelijk antwoord te geven op de gestelde vraag te verklaren, *“We moeten elkaar begrijpen. Het voertuig waarmee ik gereisd ben, de chauffeur gaat soms via andere wegen omdat de wegen soms gevaarlijk zijn en niet begaanbaar zijn. Je kan niet weten op welke weg je gereisd hebt. Je vraagt aan de chauffeur om je te verstoppen.”* (CGVS-verslag, p. 9). Opgemerkt dat de vraag algemeen de dorpen tussen Haramka en Jilib betrof en niet langer over de weg die verzoeker zelf afgelegd heeft, blijkt verzoeker nog steeds niet in staat om dorpen tussen Haramka en Jilib bij naam te noemen, nu hij stelt, *“Vergeet Jilib maar, luister naar mij. Dit is de hoofdweg (zie tekening) van Kismayo naar Mogadishu. Haramka ligt daartussen. Ik kan er zomaar uitstappen en gewoon verder stappen. Er is maar één weg die daar loopt”* (CGVS-verslag, p. 9).

Ermee geconfronteerd dat in de buurt van Jilib meerdere dorpen met de naam Haramka zijn en dat de “protection officer” het dorp nog steeds niet kon situeren, vraagt verzoeker verbaasd, *“Er zijn meerdere dorpen die Haramka heten?”* (CGVS-verslag, p. 9). Vervolgens tracht verzoeker zijn beweerde dorp van herkomst te situeren door te stellen, *“Ik woon in Haramka, die aankomt als je Barawa passeert, en dat is de bekendste. Ten westen van die plaats is de rivier Shabelle. Ten oosten van die plaats is platteland, daar is de kust ook. Ten zuiden van mij is Jilib. Ten noorden van mij is een plaats genaamd*

Kunyobarow, dat is de beste manier dat ik u kan uitleggen." (CGVS-verslag, p. 9). Het is aldus duidelijk dat verzoeker op geen enkel moment een antwoord geeft op de gestelde vraag – welke dorpen er tussen Jilib en Haramka liggen –, doch zijn onwetendheid tracht te verdoezelen door de gestelde vraag aldoor ontwijkend te beantwoorden of terug te kaatsen naar de *"protection officer"*. Daarnaast dient nog worden opgemerkt dat alhoewel verzoeker meerdere dorpen aanduidt hij de dorpen Dhay Tubako en Arbay Abdi op zijn reis van Kismayo naar Jilib plaatste voor hij in Jilib kwam (CGVS-verslag, p. 8), hoewel uit de informatie in het administratief blijkt dat deze dorpen op de grote weg tussen Jilib en Haramka liggen – en dus niet op de weg van Kismayo naar Jilib. Verzoeker heeft aldus verkeerde informatie ingestudeerd. Aangaande de weg van Haramka naar Kismayo verklaarde verzoeker later nog dat hij onder meer door Dhay Tubako, Bulu Gaduud, Goobweyn en Kunyabarow passeerde (CGVS-verslag, p. 26). Dit staat echter haaks op de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat Kunyabarow ten noorden van Haramka ligt. Het is redelijk aan te nemen dat verzoeker hiervan op de hoogte zou zijn, indien hij de reis van Kismayo naar Haramka werkelijk meerdere malen zou hebben afgelegd. Bovendien kan van verzoeker, die zou zijn opgegroeid in Haramka en er de laatste drie jaren zou hebben gewoond, redelijkerwijs worden verwacht dat hij omliggende dorpen kan opnoemen en correct situeren, *quod in casu non*. Verzoekers ontwijkende en zelfs foutieve verklaringen hieromtrent doen aldus afbreuk aan zijn beweerde herkomst uit Haramka.

2.6. Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan correct te hebben geantwoord op *"zeer veel vragen"* omtrent zijn verblijfplaats en de kennis van de streek. Echter het is het geheel van de informatie die verzoeker geeft die de geloofwaardigheid van zijn herkomst kan aantonen. Bovendien heeft verzoeker wel bestaande dorpen aangeduid maar kan niet blijken dat hij deze in werkelijkheid kan situeren in zijn leefomgeving. Ten slotte moeten de elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) wanneer de in de bestreden beslissing opgenomen elementen voldoende draagkrachtig zijn om de ongeloofwaardigheid van verzoekers nationaliteit en herkomst aan te tonen.

2.7. Verzoeker bleek voorts evenmin in staat de rivier op eenduidige en correcte wijze te situeren. Gevraagd of verzoeker de rivier tegenkomt op weg naar Kismayo, verklaarde hij *"Als je bij Kamsuma bent, dan zie je de brug van Kamsuma, die inmiddels kapot is door explosie"* (CGVS-verslag, p. 26). Verzoeker gaf aan de rivier niet te zijn overgestoken en stelde de rivier de hele weg aan zijn linkerkant te houden (CGVS-verslag, p. 26). Dit valt niet te rijmen met verzoekers eerdere verklaringen waarbij hij de rivier Shabelle nog ten westen van Haramka situeerde (CGVS-verslag, p. 9). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt voorts dat op de weg vanuit Haramka naar het zuiden, de rivier aanvankelijk aan de rechterkant wordt gesitueerd, de brug in de buurt van Dhay Tubako vervolgens dient worden overgestoken, waarna men weggrijdt van de rivier om naar Jilib te gaan. Op de verdere weg vanuit Jilib naar Kismayo stroomt de rivier Juba aanvankelijk aan de rechterkant, waarna de brug dient worden overgestoken, vanaf welk moment de Juba zich aan de linkerkant bevindt. Dat verzoeker de rivier de hele weg aan de linkerkant houdt en verklaart niet te zijn overgestoken, toont slechts aan dat verzoekers beweringen niet op echt gebeurde ervaringen berusten.

2.8. Verzoekers verklaringen van Haramka naar Kismayo te reizen worden verder ondergraven, nu verzoeker stelde dat beide plaatsen in de provincie Middle Juba gelegen zijn (CGVS-verslag, p. 5) terwijl de informatie in het administratief dossier aantoont dat Haramka in Middle Juba en Kismayo in Lower Juba gelegen is. Het is redelijk aan te nemen dat verzoeker hiervan op de hoogte zou zijn, indien hij werkelijk recent in de regio had gewoond en tussen beide provincies reisde.

2.9. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk in 2013 te zijn teruggekeerd naar Haramka, nu hij, gevraagd naar veranderingen sinds verzoeker het dorp als kind verliet slechts vaag kon stellen dat *"er waren misschien nog wat meer huisjes gebouwd aan het dorp."* (CGVS-verslag, p. 18). Ook zijn verklaringen aangaande het dagelijks leven in Haramka – *"Haramka is gewoon een dorp, mensen in de omgeving zijn veehouders en ze bewerken hun gronden"* (CGVS-verslag, p. 18) – komen weinig doorleefd voor.

Ook de vaststelling dat verzoekers familie - in het licht van de situatie in Haramka en de aanwezigheid van Al Shabaab aldaar - geen enkele opmerking maakte aangaande dit vertrek, doch allen enorm blij waren dat verzoeker het werk van zijn vader zou verderzetten (CGVS-verslag, p. 14) is niet geloofwaardig en ondergraaft aldus zijn beweringen te zijn teruggekeerd naar Haramka in 2013.

2.10. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker, gelet op de vaststelling van zijn verblijf in Mogadishu, geen enkel belang heeft om onvolledige informatie te geven aangaande zijn verblijfplaats,

dient te worden opgemerkt dat dit evenmin aantoonde dat verzoeker werkelijk recent in Haramka zou verbleven hebben.

2.11. Bovendien tasten verzoekers tegenstrijdige verklaringen zijn algehele geloofwaardigheid verder aan. Zo stelde verzoeker bij het CGVS dat zijn beide ouders tot dezelfde subclan Rer Ow Qudub behoren (CGVS-verslag, p. 5), terwijl hij bij de DVZ nog aangaf dat zijn moeder tot de subclan Rer Ow Samatar behoort (verklaring DVZ, punt 6 e). Ook stelde verzoeker bij het CVGS een universitair diploma te hebben behaald (CGVS-verslag, p. 12), nadat hij bij de DVZ verklaard had slechts tot het derde jaar middelbaar onderwijs naar school te zijn gegaan (verklaring DVZ, punt 11).

2.12. Gelet op bovenstaande vaststellingen hecht de Raad er geen geloof aan dat verzoeker voor zijn komst naar België in Haramka, Middle Juba, Somalië heeft verbleven. De beweerde vervolgingsdaden aldaar gesteld door Al Shabaab hebben aldus geen grond.

2.13. De door verzoeker bij het CGVS neergelegde documenten – de identiteitskaarten van zijn zussen F. en S., die momenteel woonachtig in België zijn – vermogen bovenstaande vaststellingen niet te doen ombuigen. Vooreerst kan worden vastgesteld dat deze documenten geen betrekking hebben op verzoeker zelf, waardoor deze noch zijn asielrelaas, noch zijn beweerde (recente) herkomst kunnen bevestigen. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat deze beide identiteitskaarten vermelden dat verzoekers zussen in Mogadishu, Somalië geboren zijn, wat niet rijmt met zijn verklaringen bij de DVZ waar hij stelde dat zijn zussen in Haramka geboren zijn (verklaring DVZ, punt 17).

2.14. Wat betreft een schending van artikel 5 van het EVRM dient worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

2.15. De schending van artikel 8 EVRM wordt niet dienstig aangevoerd in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.16. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.19. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.20. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maakt verzoeker niet aannemelijk afkomstig te zijn uit Haramka, Middle Shabelle, Somalië laat staan uit

een gebied waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn beweerde herkomst aannemelijk te maken en aldus om zijn nood aan internationale bescherming te staven.

2.21. Verzoeker overtuigt niet waar hij beweerde voorafgaand aan zijn vlucht effectief in Haramka verbleven te hebben. Anderzijds wordt door de commissaris-generaal niet betwijfeld dat verzoeker als kind en jongere in Mogadishu gewoond heeft en een deel van zijn familie daar thans nog verblijft. Aldus wordt nog de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.22. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu) waarvan verzoekende partij kennis heeft genomen. Uit deze beide COI Focus blijkt dat *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.23. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.24. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. Ingevolge de organisatie van parlements- en presidentsverkiezingen startten de twee kamers van het federale parlement eind 2016 hun werkzaamheden en werd op 8 februari 2017 een nieuwe president, Mohamed Abdullahi Mohamed, door het nieuwe parlement verkozen.

De Secretaris-Generaal van de VN beschouwt de organisatie van deze verkiezingen als een teken van vooruitgang. Bovendien is Al Shabaab er volgens bronnen van de VN niet in geslaagd dit verkiezingsproces te verstoren. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester, Thabit Abdi Mohamed, voor Mogadishu aan.

2.25. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie

steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al-Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.26. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.27. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.28. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.29. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat Al Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en slachtoffers eind 2016 en in de eerste helft van 2017, kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Aldus zijn de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, of op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op invloedrijke zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen

verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen werden gevisieerd. Voorts zijn er aantal incidenten, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die opnieuw voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van UNDP en waarbij ook burgers kunnen sneuvelen. Ten slotte zijn er ook confrontaties geweest tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de auteurs van bescherming ook deze van onveiligheid kunnen zijn. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5) en zou volgens sommige bronnen een stijging in het aantal burgerdoden in 2017 kunnen vastgesteld worden. In dit verband wordt aangehaald dat inwoners van de hoofdstad hun individuele veiligheid voor een aanzienlijk deel zelf in de hand hebben. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.30. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.31. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie

trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Ook de parlements- en presidentsverkiezingen en vlote machtsoverdracht worden gezien als een teken van vooruitgang, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

2.32. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.33. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.34. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.35. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.36. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.37. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK